

er, at hun i Stedet for at betale 225 Kr. maa betale 250 Kr. i Arveafgift, er jeg bange for, at det ærede Medlem er noget inde paa det radikale Overbud. Det er noget, der tager sig meget godt ud, og derfor kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem griber til det; men er det ikke meget at gøre for 25 Kroners Skyld? Det ærede Medlem maa, hvis han vil tage noget bort her, lægge det til opad, og det kan jeg i og for sig ikke være imod. Vil man absolut have denne Sats ændret, og vil man absolut have lagt noget til opad til, skal jeg ikke gøre stærk Modstand derimod, men lad os som Mødsætning vælge et andet Eksempel. Hvorledes vil det stille sig for de allerstørste Formuer, som man ikke skal have nogen Medlidenhed, og som der vel heller ikke i dette Ting findes nogen som helst Medlidenhed med? Der falder f. Eks. i Arven Ejendom, et Majorat eller Stamhus paa 5 Mill. Kr., der antages at give en Indtægt af 3 pCt. Der er mange af disse store Landejendomme og Stamhuse, der ikke giver større Forrentning. Vedkommende har altsaa 150,000 Kr. om Aaret i Indtægt af Ejendommen. Denne falder i Arv efter 3die Gruppe. Hans Successor vil efter dette Forslag komme til at betale 15 pCt. eller 750,000 Kr. i Arveafgift. Han har en Indtægt af 150,000 Kr. om Aaret, og hans Formueskat vil efter det Lovforslag, jeg har haft den Ære at fremsætte, blive 14,500 Kr. Hans Indkomstskat vil efter den gældende Lov blive 7,500 Kr., og han har altsaa alene i disse Statsskatter at betale 22,000 Kr. aarligt af de 150,000 Kr. Saa har han desuden Ejendomsskyld og Indkomst- og Formueskat til Kommunen. Lad os sige, at han hertil betaler mellem 30,000 og 40,000 Kr. — han kan neppe komme billigere fra det —, saa er han nede paa en Indtægt af lidt over 100,000 Kr. Han skal betale 750,000 Kr. i Arveafgift, han er ikke i Stand til at berigtige dette lige straks, men han har ogsaa ifølge den nu gældende Arveafgiftslov Udsigt til at kunne berigtige det i lige saa mange Aar, som det er Procenter at betale, altsaa i 15 Aar, og hvis han betaler 75,000 Kr. om Aaret, vil han kunne gøre det i 10 Aar. Hvis han vil betale mindre ad Gan-

gen, kan han det, men hvis han betaler i 10 Aar — og han skal jo ogsaa betale Renter af, hvad han ikke har berigtiget straks —, kommer han ned paa en Indtægt af omtrent 25,000 Kr., og det er jo at komme noget ned, naar man er begyndt med 150,000 Kr. Naturligvis er der ikke mindste Grund til Medlidenhed, og jeg paakalder heller ikke ærede Medlemmers Medlidenhed med denne Mand, der har 5 Mill. Kr. i en Landejendom og betaler mellem 30,000 og 40,000 Kr. i Skat, men jeg vil kun sige om dette Lovforslag, og det gælder ogsaa Lovforslaget om Formueskatten, at vi gaar saa højt, som vi nogenlunde kan; og uden at jeg vil sige, at jeg ikke vil gaa med til, at man skærer bort forneden og lægger til foroven — for ønsker det høje Ting det, kan jeg meget vel gaa ind derpaa —, tør jeg dog fremhæve, at det forekommer mig, at man er gaaet saa højt, som Billighed og Rimelighed i Øjeblikket talte for, og maa jeg tilføje under Hensyn til, at vi skal gennemføre dette Lovforslag i begge de høje Ting, som vi kan gaa. Ærede Medlemmer ved meget vel, hvordan det tidligere er gaaet baade med Arveafgiftslov og Formueskattelev, at der har været en meget stærk Modstand mod begge Dele. Naar man her har lagt kraftigt til for de højeste Arvelodder, for de højeste Formuer, har jeg nogen Tvivl om, at man kan gaa syndeligt højere. Jeg kommer dernæst til Lovforslaget om Formueskatten, hvor det ærede Medlem havde forskellige Indvendinger. Den første, tror jeg, beror paa en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem sagde, at det vel ikke var Meningen med denne Formueskattelev, at man skulde medtage dem, der ikke har naaet Indkomstskattegrænsen. Men hvorledes skulde det være muligt? Det ærede Medlem vil se, at den nugældende Lov om Formue- og Indkomstskat til Staten skal bestaa ganske uforandret, og i den er der faste Regler for, hvem der kommer med og hvem ikke, og de, der ikke har naaet Indkomstskattegrænsen, kan sandelig ikke her komme med mere end ellers. Altsaa, for saa vidt jeg forstaar det ærede Medlem, beror hans Indvending paa dette Punkt paa en Misforstaaelse. Den i Lo-